

**LES MÚSIQUES D'ABANS I ELS
COMPOSITORS LOCALS DE CABACÉS**

BANDA LA GINESTA DE GINESTAR

8 DE SETEMBRE DE 2019 - PLAÇA DEL SITJAR

ANY MONESTIR SANTA MARIA DE VALLCLARA - CENTRE D'ESTUDIS SANTA MARIA DE VALLCLARA

LES MÚSIQUES D'ABANS I ELS COMPOSITORS LOCALS DE CABACÉS

CONCERT A CÀRREC DE LA

BANDA LA GINESTA DE GINESTAR

REPERTORI

1. Campanera - Pasdoble de Genaro Monreal
2. Castañero - Pasdoble de Josep Roselló
3. La Alegria - Jota de Josep Roselló
4. Salero Mío - Pericón de Josep Roselló
5. Jota - Anònim
6. El Cant de la Victòria - Pasdoble de Joan Masip Vall
7. Les Noies de Cabacés - Vals de Joan Masip Vall
8. Lolita - Jota de Joan Masip Vall
9. Perla Preciosa - Pasdoble d'Àngel Gracia
10. La Violeta - Mazurka de Josep Ferré
-
11. Abril - Ignasi Masip Masip

8 DE SETEMBRE DE 2019 - PLAÇA DEL SITJAR

LES MÚSIQUES D'ABANS I ELS COMPOSITORS LOCALS

01. Presentació: més enllà del monestir.

02. Història de les bandes de Cabacés.

- La música ancestral.
- S. XV - XIX. Antecedents.
- Finals del s. XIX i principis del s. XX - "La Wagneriana" de Delfí Navàs.
- Primeres dècades del s. XX - "La Wagneriana" sota la direcció de Joan Masip Vall.
- Primeres dècades del s. XX - "La Wagneriana" sota la direcció de Josep Roselló.
- Els anys '20 i '30 - Escissions, altres bandes i noves societats culturals.
- Després de la Guerra Civil - L'orquestrina "Montsant" amb Josep Roselló i Ignasi Masip.
- Cabacés poble de músics.

03. Agraïments

04. Annex

01. PRESENTACIÓ: MÉS ENLLÀ DEL MONESTIR

El concert a càrrec de la banda La Ginesta, amb el repertori intitulat "Les músiques d'abans i els compositors locals de Cabacés", consitueix el darrer acte que el CESMV va programar per tal de celebrar l'Any Monestir Santa Maria de Vallclara al llarg de 2019.

Si bé no hi ha relació directa entre el Monestir de Santa Maria de Vallclara i la música de finals del s. XIX i principis del s. XX, els membres del CESMV volíem que aquest any de commemoració servís també per presentar l'entitat constituïda el passat gener.

L'activitat del CESMV és la de recuperar i posar en valor la història del poble en totes les seves facetes, expressions i cronologies. Mitjançant l'estudi del registre material, documental i oral, sovint aconseguim reconstruir, només parcialment, diversos episodis i contextos històrics d'un Cabacés pretèrit.

La darrera proposta, el concert de les músiques que van compondre, tocar i fer ballar els nostres músics locals, és la millor metàfora per definir l'activitat que pretenem: fer la història present.

Gràcies a la naturalesa de la música, aquelles cançons de fa entre 60 i 100 anys es faran presents de nou. I amb elles, podrem accedir a un Cabacés ja desaparegut, per a redescobrir-lo momentàniament.

En aquest cas, l'escenari és la plaça Longí Navàs, antigament anomenada plaça del Sitjar, i lloc acostumat de celebració dels balls de plaça de les festes locals, entre les més rellevants la de la Mare de Déu de Setembre, el 8 d'aquest mes, on hi destacava el ball de tarda, i de banda.

02. HISTÒRIA DE LES BANDES DE CABACÉS

LA MÚSICA ANCESTRAL

La música és un art que ha format part de la humanitat des del principi dels temps i ha anat lligada al desenvolupament cultural d'aquesta. Des dels primers ritmes repetitius del "tam-tam" fins a la riquesa harmònica i rítmica que ha assolit la música clàssica, el cervell i les capacitats humanes han tingut una evolució paral·lela. Sigui música culta o música popular, la música és un llenguatge que permet plasmar i transmetre una idea o un sentiment.

Com altres llenguatges i expressions artístiques també immemorials, la música té la capacitat d'emocionar-nos i commoure'ns, i fins i tot, de plasmar les vicissituds d'una època. La cançó, el ball, la dansa, ens permeten acompanyar el moviment de l'ànima, pròpia i de l'altre, que és el significat original de commoure; per això, gaudir de la música de manera compartida, educa la sensibilitat i l'esperit.

La música és també una forma d'arrelament a un lloc i a un grup, perquè reconeixent com a propis ritmes, melodies, instruments o danses, podem crear lligams, complicitats i llocs comuns en un moment donat. La música i els seus col·laterals són transmissors d'aquest imaginari col·lectiu i dels valors que se'n desprenen. I és aquest imaginari col·lectiu el que habitem i, els valors, els que ens permeten ubicar-nos-hi. Les persones, com els arbres, necessitem arrels per viure en plenitud.

La música d'arrel o de tradició popular, com un baix continu, sempre ha estat un element de vincle i d'identitat, malgrat no sempre en puguem recuperar les diferents composicions i sonoritats, precisament pel seu caràcter de transmissió popular, sense necessitat d'escriure-la a la partitura, i d'improvisació.

S. XV - S. XIX. ANTECEDENTS

Abans de formar-se cap banda, a Cabacés, tenim notícia de la presència de músics al poble a partir d'una relació de despeses de la Festa Major de la Torre de l'Espanyol de l'any 1774, que es troba a l'arxiu de l'ajuntament d'aquesta vila. En el document es diu: "A Juan Veà, de Cabacés, y sus compañeros músicos por haver tocado con su copla de ministriles en dichas fiestas, ciento y veinte reales".

Tal i com indica el text, les formacions musicals que a l'època amenitzaven els balls de plaça i de festa, eren les cobles de ministrils. En aquell temps, música i ball, sobretot a nivell popular, eren indestriables. Aquest tipus de cobla seria una evolució de la figura del trobador medieval, i per tant, la seva activitat s'hauria desenvolupat del s. XV al s. XVIII, i de manera més esporàdica al llarg del s. XIX.

Des d'antic, els ministrils sovint s'agrupaven i s'integraven en formacions. El nom de cobla, deriva del fet d'acoblar diferents instrumentistes en un conjunt. Solien tocar instruments de vent i, per tant, els instruments que trobaríem a les cobles originals serien: la corneta, el tiple, el contralt, la tenora i el baix (o fagot).

Les cobles de ministrils tocaven d'oïda, de memòria o fins i tot improvisant, per aquest motiu ens han arribat molt poques peces i tonades escrites. Tanmateix, per tradició popular i altres registres, podem saber que tocaven danses i contradanses que guardarien semblances amb la jota i la sardana actuals. Aquestes danses, amb coreografia ben definida, proposaven balls en els quals es ballava separat de la parella i amb poc contacte.

A partir de finals del s. XIX els nacionalismes es van dedicar a estandarditzar les danses populars, de manera que la dansa també fos un cohesionador social. En aquest sentit, a partir de les música tradicional es van crear patrons musicals propis de cada país. Així com a Espanya va tenir una gran expansió la Jota Aragonesa tal com ara es coneix, també va passar el mateix amb la Sardana a Catalunya. La proliferació de les bandes de música que es va viure en aquell temps va ajudar a popularitzar aquestes músiques.

FINALIS DEL S. XIX I PRINCIPIIS DEL S. XX - "LA WAGNERIANA" DE DELFÍ NAVÀS

La Renaixença va ser un moviment de regeneració literària i de la cultura catalana que es va desenvolupar al s. XIX, aproximadament entre els anys 1833 i 1892. El moviment sorgeix en el context de l'emergència dels diferents nacionalismes europeus que, a través de l'expressió cultural i artística, buscaven afirmar les seves identitats. A l'última dècada del s. XIX, a Catalunya, la Renaixença va donar lloc al Modernisme que propugnava una modernització general de les arts i les idees.

Malgrat la tònica regeneracionista del país, a Cabacés, el Priorat i altres regions vitivinícoles, la realitat era tota la contrària. L'arribada de la fil·loxera el 1893 va estroncar el fort creixement econòmic i demogràfic que s'havia viscut al llarg dels segles XVII i XVIII gràcies a una potent producció i exportació de vins i aiguardents per Europa i Amèrica.

Amb la plaga i la pèrdua de la major part de la vinya, una forta crisi econòmica es va instal·lar al territori i a Cabacés. Aquesta, lligada a una falta de culturització del poble, doncs gran part dels veïns eren analfabets, va comportar una crisi social poc després que el poble hagués assolit el seu màxim de població l'any 1887 amb 1.089 habitants. La manca de feina, i per tant de jornals, va provocar un augment de la conflictivitat social. A l'època eren comunes les baralles, l'alcoholisme, els crims passionals, els jocs prohibits on es jugaven grans quantitats de diners i propietats, els furts i atracaments, entre d'altres.

En aquest context, Delfí Navàs Ferré (1855-1929), a partir de la seva tasca com a jutge de pau que va iniciar el 1895, va voler posar remei a la situació i la seva proposta passava, també, per la regeneració cultural del lloc, inspirant-se amb la corrent que ja s'havia instal·lat a d'altres geografies més septentrionals.

Tot i el seu tarannà tradicionalista i la distància ideològica amb el moviment catalanista, va saber reconèixer i impulsar el paper de la cultura i la música com a element de cohesió social. Entre els anys 1895 i 1899, Delfí Navàs, va fundar la primera banda de música de Cabacés, "La Wagneriana", aquesta resultaria l'entitat més influent al llarg dels primers anys del s. XX. A la banda, s'hi suma la fundació del local associatiu l'Herbabona l'any 1911, on hi va promoure tot tipus d'activitats culturals, com per exemple, el teatre.

Si bé no se sap l'any exacte - entre 1895 i 1899 - en què Delfí Navàs va fundar "La Wagneriana", sabem quina va ser la trajectòria de la banda gràcies a un article que va publicar, al número 20 de la Revista El Sitjar la tardor de 1985, Ignasi Masip Masip, músic i mestre de músics del poble.

Segons narra l'article, el primer pas que va fer Delfí Navàs va ser ensenyar l'indispensable, el llenguatge musical, anteriorment conegut per solfa, per tal que els veïns integrants de la banda poguessin llegir les partitures i tocar els instruments. La direcció de la banda va anar a càrrec de Ramon Homdedéu de ca l'Homdedéu que, tot i la seva joventut, sabia molta música.

La banda es va estrenar amb una Mazurka que el mateix Delfí Navàs va arranjar per a banda a partir d'un divertiment que apareixia en un antic mètode de piano que s'anomenava "La pobra gosseta". Posteriorment va arranjar una polka, "Marta", que apareixia al mateix mètode.

La gent del poble va acollir la formació de la banda amb molt d'entusiasme. I, malgrat la mort prematura als 29 anys del seu director Ramon Homdedéu, la banda va tenir continuïtat prenent el relleu en el càrrec Joan Masip Vall.

MÚSICA I MÚSICS A CABACÈS

A la darrera dècada del segle passat el senyor Delfí Navàs i Ferrer (nascut el 30 de Novembre del 1.855 i mort el mes de Març del 1.929) es va dedicar a aconseguir amb valentia i justícia acabar amb els jocs forts que gaven al poble i que començaven a molestar a moltes famílies, com també als pinxos nocturns que manaven amb un ganivet a la feixa. Després Delfí es va dedicar a ensenyar solfa (n'havia après del seu pare Jaume i també tocava piano i violí) i va formar una banda, la primera que al poble i la dirigia un jove molt entès de ca l'Homdedéu, anomenat la primera peça que van tocar va ser una mazurka que el Sr. Navàs va arranjada per a banda i procedia d'un mètode de piano que n'era "divertimento". La primera peça que va tocar va ser una mazurka que el Sr. Navàs va arranjada per a banda i procedia d'un mètode de piano que n'era "divertimento". La primera peça que va tocar va ser una mazurka que el Sr. Navàs va arranjada per a banda i procedia d'un mètode de piano que n'era "divertimento".

El poble engruissat amb la Banda va començar a reaccionar i a deixar darrerriment cultural que patia. El primer director, Ramon Homdedéu, va tocar el fiscorn, va morir als 29 anys. El successor el meu pare, Joan Masip i Vall que la va dirigir molts anys. Al mateix temps també dirigia un Cor. Va compondre moltes obres per a Banda i per a Coral, des tacant-se, per a Banda, el vals-jota "Lolita" que la va fer editar a la Casa Erviti de San Sebastián i es feu molt popular arreu d'Espanya. La tocaven els manueris i, aquí mentre es feu ball a la plaça a les Festes Majors, sempre es va tocar ferència.

Després la Banda fou dirigida per Josep Roselló durant molts anys. Gran domini de la batuta i de l'instrument, primer Fiscorn i després l'Orfèu. També va ser director de l'Orfèu que, gràcies al seu gust per la música i al seu sacrifici seguit endavant confeccionant programes amb peces "El Cant de la Senyera" de Millet, "La mort de l'escolà" de Nicolau, "La dansa de les monges" de Borera, "Les fulles seques", "Got de l'oli".... Va compondre peces de ball i una "Marxa fúnebre". Jo, en aquesta Banda el clarinet i, una vegada que el Roselló es va fer mal amb la màquina que tenien a la fusteria, em vaig encarregar de la direcció (tocant el mi bemoll) fins que es va curar tornant-se a fer càrrec de la Banda. El

PRIMERES DÈCADES DEL S. XX - "LA WAGNERIANA" SOTA LA DIRECCIÓ DE JOAN MASIP VALL

Joan Masip Vall va ser també un home molt culte, bon músic i compromès amb la cultura catalana. Mostra del seu catalanisme va ser que, sota la seva direcció, l'any 1907 es va tocar a Cabacés la primera sardana: "La pubilla empordanesa". Aquest fet va ser una autèntica novetat, i així, la banda va passar a ser l'ensenyà del poble i servia per a mostrar als visitant de Cabacés que aquest era un poble modern i culte.

Al llarg de les dues primeres dècades del s. XX, la tasca de Joan Masip Vall al capdavant de la banda va ser ingent. Tenia un coneixement musical molt avançat i mostra d'això són les nombroses composicions que va fer tant per música de banda - "Les noies de Cabacés" (vals), "El cant de la victòria" (marxa) o "L'orfaneta" (sardana) -, com per música coral.

L'obra més destacada de Joan Masip Vall va ser la jota "Lolita", ja que va esdevenir la peça protagonista del ball plaça de la Festa Major, que se celebrava a la plaça del Sitjar. La recuperació d'aquesta peça mostra que el ball tradicional de Cabacés era la jota. Aquesta obra va gaudir d'un gran prestigi i difusió en ser publicada per la casa Erviti de Sant Sebastià, popularitzant-se arreu d'Espanya.

L'any 1915, la banda estava formada per 16 músics: Xavier Amorós de ca l'Espasa, trombó; Vicent Rebull de cal Saqueta, trombó; Miquel Prats de ca l'Argenter, clarinet; Crispí Vall de cal Monjo, requint; Josep Queralt de cal Queralt, trombó de pistons; Pius Vendrell de ca l'Arbonès, bateria; Gregori Bru de cal Paresant, baix; Joan Llecha Bartolomé de cal Blai, trompeta; Josep Vilalta de cal Marquet, trompeta; Joan Masip de cal General, clarinet; Josep Vidal de cal Sentís, clarinet; Ramon Miró de cal Moixó, bombo; Longí Tarragó de ca l'Escolano, cornetí; Josep Masip de ca l'Hostaler, fiscorn; Nicanor Prats de ca l'Argenter trombó de pistons i August Vilalta de cal Lloro, el clarinet.

D'aquests període, la fita més destacada va ser la sonada interpretació que van fer, la banda i el cor de Cabacés conjuntament, de la missa "Hoc est corpus meum" de Perosi, arranjada per Joan Masip Vall i estrenada en motiu de les Festes Constantinianes dels dies 6,7 i 8 de desembre del 1913.

PRIMERES DÈCADES DEL S. XX - "LA WAGNERIANA" SOTA LA DIRECCIÓ DE JOSEP ROSELLÓ

L'any 1919 la banda constava de 12 músics i era dirigida per Josep Roselló Masip. El director, d'ofici fuster, era un enamorat de la música i un instrumentista virtuós. De fet, de ben jove, va anar a rebre classes de música del mestre Miquel Manero de la Torre de l'Espanyol. Amb ell, va aprendre solfeig i a tocar el fiscorn. La seva habilitat a l'hora d'interpretar li permetia combinar simultàniament les tasques d'intèrpret amb les de direcció de la banda a l'hora de fer un concert. A la banda, primer va tocar el fiscorn i després el bombardí.

Josep Roselló Masip també va compondre nombroses peces musicals d'una gran riquesa artística. Entre aquestes peces en destaquen alguns pasoboles com "Brumoso", "Adelante", "Sentimientos"; els pasa-calle "Castañero" y "Un paso más"; un pericón "Salero Mío"; una jota "La alegría"; un vals-jota "Macareno"; una marxa dedicada al patró Sant Blai; o una marxa fúnebre titulada "El despido eterno".

A part de la banda, l'any 1921, Josep Roselló Masip també va crear un orfeó anomenat "La Primavera". El conjunt coral va fer actuacions sonades on es van interpretar obres com "El cant de la senyera", "La mort de l'escolà", "La sardana de les monges", "Les fulles seques", "Sota l'om", entre d'altres. L'orfeó "La Primavera" va tenir un gran reconeixement arreu de la comarca. Als diaris de l'època apareixen ressenyades les seves actuacions, de les quals se'n destaca la interpretació de la Missa de Pius XI de l'any 1930, per exemple, al diari El Correo de Tortosa, del dia 13 de febrer de 1930.

ELS ANYS '20 I '30 - ESCISSIIONS, ALTRES BANDES I NOVES SOCIETATS CULTURALS

L'any 1921, es van fundar dues associacions al poble: la “Sociedad Cooperativa Cabacerense” i la “Sociedad de Recreo Instructivo”, fet que devia crear alguna tensió que va desembocar en una escissió dins la banda. Aquest mateix any es va crear la banda del “Recreo Instructiu” que fou dirigida per Josep Masip Queralt de cal Hostal, segons recull el diari El Correo de Tortosa del 21 de febrer del 1924. A la publicació parlen de Josep Masip Queralt com a director d'aquesta banda. Durant aquests 4 anys, tant una banda com l'altra, van ser llogades per tocar pels pobles de l'entorn.

Aquesta escissió, però, va durar poc. L'any 1925, la banda es va tornar a ajuntar sota la batuta de Josep Roselló altra vegada. Des de llavors i fins poc abans de la Guerra Civil Espanyola, que va començar el 1936, la banda va ser dirigida per l'esmentat director amb algunes excepcions.

La primera, quan va prendre mal amb una màquina de tallar fusta i va haver de ser substituït durant una temporada per Ignasi Masip, fill de l'anterior director Josep Masip Vall. L'altra excepció consisteix en què, poc abans de l'inici de la guerra, entorn l'any 1934, es va produir una escissió de la banda altre cop en crear-se'n una altra més conforme amb les idees d'esquerra i llibertàries del moment. Segons Jaume Sabaté Alentorn, aquesta nova banda va ser dirigida per Aleix Llexa Llexa i s'anomenava "La Mitja Taronja". Mentre que "La Wagneriana" va continuar sota la batuta de Josep Roselló. Una altra referència que ens indica que a Cabacés hi havia dos bandes és la que trobem al diari "El Priorat", on es menciona que el febrer del 1935 hi havia a Cabacés una banda pròpia de l'entitat "Cabacés Agrícola".

Amb l'inici de la Guerra Civil, però, tant les bandes existents a Cabacés com l'Orfeó van quedar dissoltes.

DESPRÉS DE LA GUERRA CIVIL - L'ORQUESTRA "MONT SANT"

Un cop passada la guerra, el batlle del moment, Francesc Gibert i Vall, va cridar el músics Josep Roselló i Ignasi Masip a l'ajuntament, i els va demanar que tornessin a muntar la banda. Josep Roselló va voler que la nova banda fos dirigida per Ignasi Masip, però ell, que sempre va ser una persona humil i discreta, va voler que la direcció anés a càrrec de Josep Roselló. Finalment, van acordar que Josep Roselló dirigiria la banda mentre que Ignasi Masip ensenyaria solfeig a les noves generacions de músics del poble. Val a dir que la decisió va ser un encert ja que Ignasi Masip tenia un caràcter molt més pedagògic a l'hora d'ensenyar música al jovent.

D'aquesta manera es va crear el que s'anomenaria l'orquestra "Montsant", que es va estrenar un dia de festa, durant l'ofertori de la missa, on varen interpretar un arranjament que el mateix Ignasi Masip va fer d'un minuet de Schubert. Per contra, la primera peça de ball que van tocar va ser una ranxera titulada "La primera". En aquesta orquestra Ignasi Masip va ser una peça clau ja que va compondre diferents peces de ball perquè fossin tocades per la formació. Entre les peces que va compondre Ignasi Masip se n'ha pogut recuperar el Fox-Trot "Abril".

La funció dels directors - Joan Masip Vall, Josep Roselló i Ignasi Masip - va transcendir la tasca de dirigir la banda del poble. Van ensenyar llenguatge musical, interpretació i cultura musical a un bon nombre de joves del poble. Alguns d'aquests joves farien carrera, en el món de la música, després.

Cal destacar la creació de repertori propi per part dels directors i músics locals esmentats. Avui en dia, les seves peces ens mostren com va ser la progressiva arribada dels temps moderns a Cabacés, al menys en l'àmbit cultural, a inicis del s. XX.

CABACÉS POBLE DE MÚSICS

Un altre músic de Cabacés que, malgrat no tocar a la banda, va ser un músic destacat fou Josep Ferrer Golerons, conegut com el "Sastre". El Sastre era un personatge extravagant que sabia tocar la guitarra i el piano. Interpretava peces clàssiques amb la guitarra, la guitarra de Tàrrega o el llobet. A part d'instrumentista, també composava cançons, sobretot "couplets".

Va compondre música de banda de la qual se n'ha pogut recuperar la partitura "Violeta", una mazurka. Però de ben segur en tenia moltes d'altres, malgrat no s'hagin localitzat. Sobre un dels "couplets" del Sastre, "Amor Santo", Ignasi Masip, en diu que ell va voler que es toqués a la banda, i, a falta de partitura, va agafar un paper de barba, va dibuixar els pentagrames amb un regle i hi va escriure la solfa per tal que pogués ser interpretada per la banda.

Josep Ferré era un personatge excèntric. Sobre ell, encara avui, se n'expliquen divertides anècdotes. La més popular conta que una vegada va comprar un piano a Reus i el va voler posar a casa seva, i com que la casa era tant petita el piano no passava per l'escala, i això el va obligar a instal·lar el piano a l'estable. Una veïna va comentar: "Ni l'estable podia arribar a més, ni el piano a menys".

Més enllà de la broma, trobem que el poble de Cabacés va ser dinàmic i prolífic en músics, compositors i cançons. L'empenta iniciada per Delfí Navàs a l'última dècada del s. XIX va tenir continuïtat fins a mitjans de la dècada dels '70 del s. XX.

La generació que va prendre el relleu a nivell musical al poble, es va veure nodrida de molt bons músics també gràcies al llegat de tots els mestres esmentats, especialment d'Ignasi Masip. Paco Miró, Joan Vendrell, Josep Enric Peris o Josep Ramon Prats Miró, en són un bon exemple.

03. AGRAÏMENTS

El concert "Les músiques d'abans i els compositors locals de Cabacés" s'ha pogut programar, en primer lloc, gràcies a les famílies i descendents dels músics i compositors del poble que han sabut conservar i valorar la riquesa de les partitures que guardaven a casa. Haver-les mostrat ha permès estudiar les partitures i reconèixer-ne la seva excepcionalitat. I, per això, proposar-les com a repertori per aquest acte.

En segon lloc, cal agrair la boníssima, i valenta, predisposició de la Banda La Ginesta de Ginestar a l'hora d'acceptar el nostre repertori de peces locals per tal de transformar-lo en concert. Si "La Wagneriana" va assolir una setzena de músics a primers del s. XX, aquesta vegada, les peces que van tocar els nostres músics locals, sonaran amb la força d'una banda integrada per una trentena de músics. Tot un privilegi!

En tercer lloc, el concert s'ha programat gràcies al suport i finançament de l'Ajuntament de Cabacés i l'Oficina del Suport a la Iniciativa Cultural de la Generalitat de Catalunya. Sense dubte, una ajuda valuosa per tal de cloure, deixant el llistó força alt, l'Any Monestir Santa Maria de Vallclara, promogut aquest 2019 pel Centre d'Estudis de Santa Maria de Vallclara.

04. ANNEX

CATÀLEG DE PARTITURES

- Catàleg del Fons de partitures de compositors de Cabassers, 1916-1968, Arxiu Miró, Cabassers, publicat a la web del Centre d'Estudis Santa Maria de Vallclara.

1916-1968, Fons de partitures de compositors de Cabassers, Arxiu Miró, Cabassers.
<https://www.vallclara.com/arxiu/Partitures.pdf?189db0&189db0>

- Digitalització del Fons de partitures de compositors de Cabacés, 1916-1968, Arxiu Miró, Cabassers, publicat a la web del Centre d'Estudis Santa Maria de Vallclara.

1916-1968, Fons de partitures de compositors de Cabassers, Arxiu Miró, Cabassers.
<https://www.vallclara.com/arxiu/>

RELACIÓ DE FOTOGRAFIES

1. Portada. Fotografia aportada per Maria Cinta Tarragó, la banda a la primera dècada del s. XX.
2. Índex. Fotografia aportada per Rosa Maria Masip, banda i ball al Pla de la Bassada, entorn els anys de 1920.
3. Pàgina 7. Fotografia aportada per Josep Enric Peris, ball de sardanes a la plaça del Sitjar entorn els anys '40 i '50.
4. Pàgina 9. Imatge de l'article publicat al número 20 de la Revista El Sitjar, 1985, d'Ignasi Masip "Música i músics de Cabacés".
5. Pàgina 10. Fotografia aportada per Lluís Masip Seró, "La Wagneriana" en temps de Delfí Navàs i Joan Masip Vall.
- Pàgina 11. Ídem fotografia de portada.
7. Pàgina 13. Fotografia aportada per Paco Prats, "La Wagneriana" en temps de la direcció de Joan Masip Vall.
8. Pàgina 15. Fotografia aportada per Carles Prats, Josep Roselló i la coral del poble dels anys '30.
9. Pàgina 18. Fotografia aportada per Josep Maria Sabaté, orquestrina Montsant.
10. Pàgina 19. Fotografia aportada per Josep Enric Peris, orquestrina Montsant.
11. Pàgina 21. Fotografia aportada per Josep Ferré, "lo Sastre", Josep Ferrer, músic del poble.
12. Pàgina 22. Fotografies aportades per Martí Bosch i Júlia Llecha, Paco Miró tocant el clarinet, jove membre de l'orquestrina Montsant.

Fotografies, la majoria, aportades al Concurs de Fotografia Antiga del Cafè i arxivades a l'arxiu digital del Centre d'Estudis Santa Maria de Vallclara.

FITXA TÈCNICA

CONCERT:

TRANSCRIPCIÓ, DIGITALITZACIÓ i ESTUDI DE LES PARTITURES: Josep Ramon Miró.

ARRANJAMENT DE PARTITURES: Banda La Ginesta de Ginestar.

EXECUCIÓ DEL CONCERT: Banda La Ginesta de Ginestar.

LLIBRET:

DOCUMENTACIÓ i TEXT: Josep Ramon Miró.

TEXT i EDICIÓ: Tina Masip.

FONTS: El correo de Tortosa; revista Priorat; Revista el Sitjar, número 20, 1985, article d'Ignasi Masip "Música i músics a Cabacés"; "Cabacés, un poble al peu del Montsant", de Vicenç Biete.

PROGRAMACIÓ:

Centre d'Estudis Santa Maria de Vallclara i Ajuntament de Cabacés.